

fem hvidklædte kvindelige Studenter med hvide Studenterhuer og brede Schærf i svenske Farver kom ind paa Scenen med det store Stemmeretsbanner, skænket af en svensk Dame, *Lotten von Kræmer*, der foruden dette havde skænket 1000 Kr. til en Automobiltur gennem Byen. Koret sang „Stemmeretssangen“, og Fanerne sænkedes ned over de tilstedeværende. Staaende hørte Forsamlingen paa Sangen og „Stockholms Dagblad“, skrev: „Det var et forunderligt skønt Øjeblik, saa stemningsfuldt, at det kun kan sammenlignes med den dybe og uvilkaarlige Begejstring der griber enhver Fædrelandsven, naar han i farefulde tunge Tider ser sine gamle hæderkronede Faner.“ Denne hvide Silkefane var ikke gammel. Den var ung som den Kvinde er, der staar i denne Bevægelses Rækker. Fra dens hvide Bund straaede i luende Guld den opgaaende Sol, der forjætter Sejren for den Sag, som Kvinder over hele Verden giver sine bedste Kræfter, sine lyseste Drømme og sine seneste mest uselviske Tanker.

Herefter holdt Fru *Chapman Catt* sin store, jeg havde nær sagt Trontale: „For et Par Uger siden“, begyndte hun, „overværede jeg Debatten om Kvindestemmeret i „Førsta kammaren“ (Landstinget). Der sagde en Professor ved et af Universiteterne, at Stemmeretsbevægelsen allerede for et Par Aar siden havde naaet sit Højdepunkt og var nu paa Retur. Han sagde dette med en Overbevisningens Varme, der ikke kunde lade en være i Tvivl om, at han mente, hvad han sagde.

En gammel vis Hindu har en Gang sagt, at om Flodens Løb ved man

intet, saalænge man bliver nede i Dalen og plasker i dens Vande. Men gaar man op paa Højderne, da ser man dens sølvglinsende Løb mellem Bjærgene og ned gennem Dalene. Da ser man, hvorfra den kommer, og hvorhen den gaar. — Men Stuelærde og nærsynede Politikere gaar aldrig op paa Højderne, og derfor kan de heller ikke bedømme Kvindebevægelsens mægtige Flod.

Fra Barbarkvindens Kamp til vor Tids Stræben kan vi følge Sølvtraadene, der samler sig til en Flod, og ude i det fjerne øjner vi det gyldne Frihedshav, som vi snart skulle naa — — —“.

*

Mandag Aften holdtes den store Modtagelsesfest i Hotel Royals Vinterhave. Her havde vi for første Gang Lejlighed til frit Samvær. Jeg gav efter for Fristelsen til at tale med de mange Venner fra tidligere Kongresser, og hørte derfor kun lidt. Kun et husker jeg, Fru *Philip Snowdens* Tale. Hun og hendes Mand hører til de mest fremragende Medlemmer indenfor det engelske kristelige Socialistparti. Hendes Mand er Parlamentsmedlem og gennem et af Partiets Blade: „*The Christian Commonwealth*“ (Det kristne Samfund) kender jeg ham særdeles godt. Hun sluttede med at sige: For os skal denne Sag staa som den Ild- og Sky-støtte, hvormed Herren Dag og Nat viste Jøderne Vej til det forjættede Land. Vi vil faa Taage og Lys under vort Arbejde, men baade Mørket og Lyset skal føre os fremad.

(Forts.)